

THINK SOCIAL COHESION

شریک رسانه‌ای

Summit Architect

شرکای برگزارکننده

پیش‌نویس مشورتی

نقشه راه در حال شکل‌گیری انسجام اجتماعی

۱۶ اکتبر تا ۶ نوامبر ۲۰۲۶

ترجمه پیش‌نویس. هنوز به تأیید NAATI نرسیده است. برای بررسی شرکای برگزارکننده پیش از انتشار. متن انگلیسی نسخه معتبر است.

DRAFT TRANSLATION. Not yet NAATI certified. For checking by the convening partners before publication. The English text is the authoritative version.

← فهرست

9	۴ پاسخگویی	3	نقشه راه
10	۵ روایت	4	پنج اولویت، پنج اقدام پیشنهادی
11	دو اصل که باید در کنار هم حفظ شوند	5	نقطه آغاز این نقشه راه
11	گسترش این مشورت	6	۱ حقوق و مسئولیت
12	آنچه از شما می‌خواهیم	7	۲ رسیدن به مردم
		8	۳ مشارکت

SydWest, SSI و SCOA این سند را برای مشورت منتشر کرده‌اند. این پیش‌نویس مشورتی پنج اولویت در حال شکل‌گیری را که از طریق نشست (Summit) و گزارش نشست شناسایی شده‌اند، بسط می‌دهد و زیر هر اولویت یک اقدام پیشنهاد می‌کند. این اولویت‌ها و اقدام‌ها به عنوان مواردی که نشست به طور کامل تأیید یا تصویب کرده باشد ارائه نشده‌اند، و اکنون دوباره برای بررسی و اصلاح بیشتر مطرح می‌شوند. این سند عمداً نهایی نیست: همه اجزای این چارچوب از طریق این مشورت قابل اصلاح است.

نشست ملی Think Social Cohesion (اندیشیدن به انسجام اجتماعی) نشان داد که استرالیا کمبود ایده ندارد. آنچه کم دارد چارچوبی برای عمل است که به اندازه کافی مشترک و پاسخگو باشد.

در ۲۸ ژوئیه ۲۰۲۶، ۱۶۰ رهبر دعوت‌شده یک روز کامل را در پاراماتا به بررسی شرایطی گذراندند که انسجام اجتماعی را تقویت یا تضعیف می‌کند. اگرچه بحث‌ها درباره همه موضوع‌ها به توافق نرسید، پنج اولویت روشن به طور پیوسته در سخنرانی‌های اصلی، میزگردها و نظرات شرکت‌کنندگان پدیدار شد. این اولویت‌ها بنیادی مشترک برای عمل فراهم می‌کنند و در عین حال می‌پذیرند که تفاوت‌های مهمی در دیدگاه‌ها باقی است که نیازمند بررسی بیشتر است. این پنج اولویت در ادامه به عنوان چارچوبی در حال شکل‌گیری آمده‌اند و پس از هر یک، یک اقدام پیشنهادی و پرسش‌هایی که اکنون از شما می‌خواهیم آن‌ها را محک بزنید، ذکر شده است.

هر اقدام پیشنهادی یادداشتی درباره خاستگاه خود دارد: یافته‌ای از نشست، پیشنهادی که شرکای برگزارکننده از آن زمان توسعه داده‌اند، یا هر دو. گزارش نشست، سند آن روز است؛ این نقشه راه می‌گوید که ما چگونه می‌خواهیم اقدام‌ها را پیش ببریم. هر اقدام به عنوان یک محور کاری دنبال خواهد شد و از سازمان‌ها برای مشارکت دعوت خواهد شد.

پنج اولویت، پنج اقدام پیشنهادی

ایجاد شرایط تعلق، مشارکت و اعتماد

نشست ملی Think Social Cohesion (اندیشیدن به انسجام اجتماعی) نشان داد که استرالیا کمبود ایده ندارد. آنچه کم دارد چارچوبی برای عمل است که به اندازه کافی مشترک و پاسخگو باشد. این سند عمداً نهایی نیست: همه اجزای این چارچوب از طریق این مشورت قابل اصلاح است.

اولویت ۱

حقوق و مسئولیت

نظام چه چیزی را باید تضمین کند؟

از نشست

در سراسر بحث‌ها، شرکت‌کنندگان پیوسته بر اهمیت حقوق، تعهدات و پاسخگویی نهادی تأکید کردند.

اقدام پیشنهادی

ایجاد چارچوبی برای حقوق و مسئولیت نهادی در زمینه انسجام اجتماعی

اولویت ۲

رسیدن به مردم

به چه کسانی نمی‌رسیم؟

از نشست

پرسش دشوارتر، که به طور مستقل در چهار جلسه مطرح شد، این است که چگونه با کسانی ارتباط برقرار کنیم که نهادها و برنامه‌های موجود هنوز به آن‌ها نرسیده‌اند.

اقدام پیشنهادی

سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های محلی برای رسیدن به مردم

اولویت ۳

مشارکت

مردم چگونه مشارکت می‌کنند؟

از نشست

به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های حرفه‌ای کسب‌شده در خارج، پیشنهادی بود که در نشست قوی‌ترین پشتیبان را داشت: در پنج جلسه مطرح شد بی‌آنکه مخالفتی ثبت شود.

اقدام پیشنهادی

بهره‌گیری از مهارت‌ها و برداشتن موانع مشارکت

اولویت ۴

پاسخگویی

چه کسی پاسخگوی نتیجه است؟

از نشست

همان‌طور که یکی از شرکت‌کنندگان گفت، شنیدن زمانی کامل می‌شود که مردم ببینند سخن گفتنشان چه چیزی را تغییر داده است.

اقدام پیشنهادی

به کار بستن سازوکار پاسخگویی برای هر تعهد نقشه راه

اولویت ۵

روایت

کدام داستان همه این‌ها را ممکن می‌کند؟

از نشست

نشست به درخواست برای داستان‌های بهتر بسنده نکرد. ویژگی‌های ساختاری فضای اطلاع‌رسانی را هم شناسایی کرد، از جمله الگوریتم‌هایی که برای برانگیختن خشم تنظیم شده‌اند، انگیزه‌های تجاری و طراحی پلتفرم‌هایی که می‌تواند جوامع را رو در روی هم قرار دهد، و وظیفه مراقبت دیجیتال را به عنوان یک پاسخ ساختاری ممکن مطرح کرد.

اقدام پیشنهادی

توسعه و ترویج یک چارچوب داستان‌گویی اخلاقی و یک پاسخ ساختاری به فضای اطلاع‌رسانی

نقطه آغاز این نقشه راه

هر تعهد دارای

هر چارچوب استرالیایی برای انسجام اجتماعی باید با به رسمیت شناختن مردمان بومی استرالیا و جزیره‌نشینان تنگه تورس به عنوان نخستین مردمان این قاره و با روایتی صادقانه از استعمار، سلب مالکیت از سرزمین و حاکمیت ادامه‌دار مردمان بومی آغاز شود. این پیشنهاد در اینجا مطرح می‌شود تا محک بخورد.

یک رهبر پاسخگو با نام مشخص

یک شریک با تجربه زیسته

منابع مورد نیاز

یک نقطه مبنا برای سنجش

یک سنجش شش‌ماهه

یک روش شفاف برای گزارش پیشرفت

← نقطه آغاز این نقشه راه

از زمان نشست، شرکای برگزارکننده پیشنهاد کرده‌اند که حاکمیت مردمان بومی (First Nations) و حقیقت‌گویی باید در بنیاد مفهومی این نقشه راه قرار گیرد، نه در میان صداهایی که از طریق مشورت افزوده می‌شوند. در خود نشست هم ثبت شد که دانش و رهبری مردمان بومی به توجهی بسیار بیشتر از آنچه در آن روز نصیبشان شد نیاز داشت. این پیشنهاد در اینجا مطرح می‌شود تا محک بخورد.

این پیشنهاد پیش از نهایی شدن نقشه راه، از طریق تعامل محترمانه با رهبران و سازمان‌های مردمان بومی بیشتر توسعه خواهد یافت. ایجاد یک مشارکت معنادار در حکمرانی به زمان، اعتماد و همکاری واقعی نیاز دارد و از طریق یک فرایند مشورتی کوتاه به دست نمی‌آید. نقشه راه، توسعه این مشارکت را به عنوان یکی از نخستین اولویت‌های اجرا مشخص خواهد کرد.

منبع: پیشنهادی که شرکای برگزارکننده از زمان نشست توسعه داده‌اند.

هر چارچوب استرالیایی برای انسجام اجتماعی باید با به رسمیت شناختن مردمان بومی استرالیا و جزیره‌نشینان تنگه تورس به عنوان نخستین مردمان این قاره و با روایتی صادقانه از استعمار، سلب مالکیت از سرزمین و حاکمیت ادامه‌دار مردمان بومی آغاز شود. تعلق را نمی‌توان بر فراموشی تاریخی بنا کرد. حقیقت‌گویی، حق تعیین سرنوشت و روابط محترمانه میان مردمان بومی و همه کسانی که پس از آن زندگی خود را در اینجا ساخته‌اند، پایه آینده‌ای ملی و مشترک است.

← حقوق و مسئولیت

نظام چه چیزی را باید تضمین کند؟

انسجام اجتماعی نمی‌تواند تنها بر حسن نیت، آرمان یا بیانی‌های کلی درباره ارزش‌ها استوار باشد. در سراسر بحث‌ها، شرکت‌کنندگان پیوسته بر اهمیت حقوق، تعهدات و پاسخگویی نهادی تأکید کردند. این شامل درخواست‌هایی برای حمایت‌های قانونی و حقوق‌محور قوی‌تر بود، و نیز این درخواست که کارفرمایان وظیفه‌ای ایجابی برای پیشگیری از نژادپرستی داشته باشند، نه آنکه تنها پس از وقوع آسیب اقدام کنند. پیشنهاد در حال شکل‌گیری این است که برای هر تعهد یک فرد یا نهاد مکلف نام برده شود، نه آنکه تعهدات بر دوش کسانی باشد که آسیب را تجربه می‌کنند.

نشست این را مطرح نکرد که قانون‌گذاری به تنهایی انسجام می‌آفریند. یکی از نظرات به صراحت پاسخ عمده‌تاً قانون‌گذارانه را به چالش کشید. جهت‌گیری این نیست که قانون جای روابط را بگیرد، بلکه بنیادی حقوقی قوی‌تر است همراه با شرایط اجتماعی و نهادی‌ای که تجربه عملی آن حقوق را ممکن می‌سازد.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

ایجاد چارچوبی برای حقوق و مسئولیت نهادی در زمینه انسجام اجتماعی

نام بردن فرد یا نهاد مکلف برای هر تعهد، و بررسی ضرورت وضع وظیفه‌ای ایجابی برای پیشگیری از تبعیض نژادی برای کارفرمایان و سایر نهادها. شکل هرگونه سند حقوقی گسترده‌تر هنوز تعیین نشده است. هر پاسخ قانون‌گذارانه باید در کنار رویکردهای رابطه‌محور و مکان‌محوری که نشست شناسایی کرد توسعه یابد، نه به عنوان جایگزین آن‌ها.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۱ و ۶.۱). نشست خواستار نوعی سند قانونی یا حقوق‌محور شد اما شکل آن را مشخص نکرد.

برای مشورت

- آیا این بازتاب درستی از بحث‌هاست؟ یک سند حقوقی باید چه شکلی داشته باشد و وظایف ایجابی در کجا باید اعمال شوند؟

← رسیدن به مردم

به چه کسانی نمی‌رسیم؟

طرح‌ها و برنامه‌های انسجام اجتماعی اغلب به کسانی می‌رسند که از پیش مایل و قادر به مشارکت هستند. پرسش دشوارتر، که به طور مستقل در چهار جلسه مطرح شد، این است که چگونه با کسانی ارتباط برقرار کنیم که نهادها و برنامه‌های موجود هنوز به آن‌ها نرسیده‌اند: افرادی که کناره گرفته‌اند، کسانی که رویکردهای موجود برایشان کارساز نبوده، و کسانی که هرگز به شکلی معنادار به آن‌ها نرسیده‌ایم. نشست بر اهمیت تفکیک این تجربه‌ها تأکید کرد چون هر یک از آن‌ها موانع متفاوتی بر سر راه مشارکت را نشان می‌دهد و پاسخ متفاوتی می‌طلبد. نکته مهم آنکه نبود مشارکت نباید با نبود تمایل به مشارکت اشتباه گرفته شود.

به مردم از طریق جاها، خدمات و سازمان‌های محلی می‌توان رسید. دولت محلی، سازمان‌های محله‌ای، کتابخانه‌ها، مدرسه‌ها، محل‌های کار، رسانه‌های محلی، فضاهای سوم (مکان‌های عمومی غیر از خانه و محل کار) و سازوکارهای مکان‌محور مانند کمک‌هزینه‌های خرد، جاهایی هستند که مردم با نهادها و با یکدیگر روبه‌رو می‌شوند. برای کسانی که زندگی خود را در استرالیا بنا می‌کنند، زیرساخت خدمات استقرار تازه‌واردان پل ارتباطی با جوامع، خدمات و نهادهاست. طراحی با هدف رسیدن به مردم یعنی نهادها در اینکه کجا، چگونه و از طریق چه کسانی با مردم ارتباط برقرار می‌کنند، تغییر ایجاد کنند.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های محلی برای رسیدن به مردم

تقویت دولت محلی، سازمان‌های محله‌ای، کتابخانه‌ها، مدرسه‌ها، محل‌های کار و فضاهای سوم، و در عین حال ملزم کردن نهادها به اینکه بررسی کنند و بهبود دهند که کجا، چگونه و از طریق چه کسانی با مردم ارتباط می‌گیرند، با توجه ویژه به کسانی که شبکه‌های موجود به آن‌ها نمی‌رسند.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۲ و ۶.۲).

برای مشورت

- چه کسانی در جامعه یا بخش شما از قلم افتاده‌اند و چگونه می‌توان به آن‌ها رسید؟
- نقشه راه باید کدام زیرساخت محلی را برای سرمایه‌گذاری در اولویت قرار دهد؟

← مشارکت

مردم چگونه مشارکت می‌کنند؟

به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های حرفه‌ای کسب‌شده در خارج، پیشنهادی بود که در نشست قوی‌ترین پیشنهادها را داشت: در پنج جلسه مطرح شد بی‌آنکه مخالفتی ثبت شود. وقتی توانایی افراد به فرصت تبدیل نمی‌شود، امنیت اقتصادی، استقلال، اعتماد به نفس و توانایی مشارکت کامل آن‌ها در جامعه استرالیا آسیب می‌بیند. جهت‌گیری نشست به سوی مسیرها بود، نه خدمات: نظام‌هایی که حول پیشرفت، اختیار عمل و ظرفیت مشارکت مردم طراحی شده باشند، از جمله از طریق اشتغال و کارآفرینی.

مشارکت گسترده‌تر از مشارکت اقتصادی است. مشارکت شامل رهبری اجتماعی و مدنی و فرصت‌های واقعی برای شکل دادن به نهادها و تصمیم‌هایی است که بر زندگی مردم اثر می‌گذارند. نشست همچنین به کمبودی مهم در بحث‌ها اذعان کرد: شرایط مادی‌ای که انسجام اجتماعی را شکل می‌دهند، از جمله مسکن، دستمزدها، کار ناپایدار و فشارهای هزینه زندگی، توجه نسبتاً محدودی دریافت کردند. این موضوع‌ها با توسعه نقشه راه به بررسی سنجیده‌تری نیاز خواهند داشت.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

بهره‌گیری از مهارت‌ها و برداشتن موانع مشارکت

آغاز با به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های حرفه‌ای کسب‌شده در خارج، ساختن مسیرهایی به سوی رهبری مدنی و اجتماعی و همچنین اشتغال، و بررسی شرایط مادی‌ای که مشارکت را محدود می‌کنند.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۳ و ۶.۳).

برای مشورت

- چه چیزی توانایی موجود را سریع‌تر از همه به مشارکت تبدیل می‌کند؟
- شرایط مادی و اقتصادی چگونه باید در این چارچوب گنجانده شوند؟

← پاسخگویی

چه کسی پاسخگوی نتیجه است؟

در پنج جلسه، شرکت‌کنندگان نگرانی خود را ابراز کردند که مشورت اغلب به اقدام معنادار تبدیل نمی‌شود. مردم وقت، تجربه‌ها و تخصص خود را در میان می‌گذارند، اما به ندرت می‌بینند که مشارکتشان چگونه بر تصمیم‌ها اثر می‌گذارد یا به تغییر می‌انجامد. نشست بر نیاز به فراتر رفتن از مشورت معنادار به سوی پاسخگویی واقعی تأکید کرد: چه کسی مسئولیت اقدام بر اساس شنیده‌ها را می‌پذیرد، و کسانی که مشارکت کرده‌اند چگونه می‌توانند نتایج را ببینند؟ همان‌طور که یکی از شرکت‌کنندگان گفت، شنیدن زمانی کامل می‌شود که مردم ببینند سخن گفتنشان چه چیزی را تغییر داده است.

در جلسه پایانی، این اصل ملموس‌ترین شکل خود را پیدا کرد. شرکت‌کنندگان پیشنهاد کردند که هر تعهد نقشه راه باید یک سازوکار پاسخگویی داشته باشد:

- یک رهبر پاسخگو با نام مشخص
- یک شریک با تجربه زیسته
- منابع مورد نیاز
- یک نقطه مبنا برای سنجش
- یک سنجش شش‌ماهه
- یک روش شفاف برای گزارش پیشرفت.

پیشنهاد این است که این سازوکار برای هر تعهدی که در نقشه راه نهایی می‌آید، به کار بسته شود. تعهدی که فرد یا نهاد پاسخگوی مشخص، منابع لازم و روشی برای سنجش پیشرفت نداشته باشد، صرفاً یک نیت است، نه یک نقشه راه.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

به کار بستن سازوکار پاسخگویی برای هر تعهد نقشه راه

هر تعهد یک رهبر پاسخگو با نام مشخص، یک شریک با تجربه زیسته، منابع مورد نیاز، یک نقطه مبنا برای سنجش، یک سنجش پیشرفت و یک روش شفاف گزارش‌دهی دارد، و به شرکت‌کنندگان گفته می‌شود که مشارکتشان چه چیزی را تغییر داده است.

منبع: یافته نشست از جلسه پایانی (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۴ و ۶.۴). وظیفه ایجابی برای پیشگیری از تبعیض نژادی زیر عنوان حقوق و مسئولیت قرار دارد، همان جایی که نشست آن را قرار داد.

برای مشورت

- آیا این الگوی درستی برای پاسخگویی است، و چه چیزی باعث می‌شود الزام‌آور و قابل پیگیری باشد، نه صرفاً آرمانی؟

← روایت

کدام داستان همه این‌ها را ممکن می‌کند؟

استرالیا به یک داستان ملی نیاز دارد که بتواند حقیقت‌گویی، چندفرهنگ‌گرایی، تعلق مشترک و اختلاف نظر مشروع را در خود جای دهد. شیوه‌ای که دربارهٔ تنوع سخن می‌گوییم، درک عمومی، سیاست‌ها و تعلق را شکل می‌دهد، و رهبران سیاسی و نهادی در تعیین اینکه چه چیزی در گفتمان عمومی پذیرفتنی شمرده می‌شود نقش دارند.

نشست به درخواست برای داستان‌های بهتر بسنده نکرد. ویژگی‌های ساختاری فضای اطلاع‌رسانی را هم شناسایی کرد، از جمله الگوریتم‌هایی که برای برانگیختن خشم تنظیم شده‌اند، انگیزه‌های تجاری و طراحی پلتفرم‌هایی که می‌تواند جوامع را رو در روی هم قرار دهد، و وظیفهٔ مراقبت دیجیتال را به عنوان یک پاسخ ساختاری ممکن مطرح کرد. همچنین یک پیشنهاد ارائه داد که از همین حالا قابل اجراست: یک پروتکل داستان‌گویی اخلاقی مبتنی بر رضایت آگاهانه و مستمر، ایمنی فرهنگی، هم‌نویسندگی، قدردانی منصفانه و حق بازبینی یا انصراف، که سازمان‌ها می‌توانند بدون انتظار برای قانون یا بودجه، به کار بستن آن را آغاز کنند.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

توسعه و ترویج یک چارچوب داستان‌گویی اخلاقی و یک پاسخ ساختاری به فضای اطلاع‌رسانی

بنا کردن این چارچوب بر رضایت آگاهانه و مستمر، ایمنی فرهنگی، هم‌نویسندگی، قدردانی منصفانه و حق بازبینی یا انصراف. در کنار آن، توسعهٔ یک پاسخ ساختاری که انگیزه‌های پلتفرم‌ها، نقش الگوریتم‌ها در پررنگ کردن محتوا و مسئولیت رسانه‌ها را در بر گیرد، همراه با یک روایت عمومی آزموده‌شده از تعلق و مشارکت.

منبع: یافتهٔ نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۲.۵ و ۶.۵).

برای مشورت

- آیا نقشهٔ راه باید پاسخ‌های ساختاری به فضای اطلاع‌رسانی را دنبال کند، و کدام پاسخ‌ها را؟
- آیا سازمان شما حاضر است از یک پروتکل داستان‌گویی اخلاقی مبتنی بر این اصول حمایت کند یا آن را به کار گیرد؟
- نقشهٔ راه چگونه باید از ایمنی و کرامت محافظت کند و در عین حال فضا را برای اختلاف نظر مشروع و گفتگوهای دشوار حفظ کند؟

← دو اصل که باید در کنار هم حفظ شوند

در سراسر نشست، دو اصل مهم و نزدیک به هم پدیدار شد، و میان آن‌ها تنش هست که باید با دقت مدیریت شود. انسجام اجتماعی از آن همه استرالیایی‌هاست: این مسئولیتی برای کل جامعه است و نباید چنان مطرح شود که گویی جوامع مهاجر و چندفرهنگی مسئول ایجاد آن هستند. در عین حال، چندفرهنگ‌گرایی یک نقطه قوت ملی تعیین‌کننده است که باید عمیق‌تر در نظام‌ها، نهادها و زندگی عمومی استرالیا جای گیرد. کار پیش رو این است که هر دو را در کنار هم حفظ کنیم: به رسمیت شناختن و تقویت خصلت چندفرهنگی استرالیا، و در عین حال روشن کردن اینکه مسئولیت انسجام را نمی‌توان تنها بر دوش جوامع چندفرهنگی گذاشت.

← گسترش این مشورت

نشست پایه مهمی برای بحث فراهم کرد و در عین حال پذیرفت که یک روز نمی‌تواند طیف کامل دیدگاه‌ها و تجربه‌هایی را که انسجام اجتماعی در استرالیا را شکل می‌دهند، در بر گیرد. چند حوزه توجه محدودی دریافت کردند یا به اندازه کافی نمایندگی نشدند، از جمله دانش و رهبری مردمان بومی، افراد دارای معلولیت، جوانان، جوامع شهرستانی و روستایی، جوامع مذهبی کوچک‌تر، شرایط مادی و اقتصادی، و رویکردهای مربوط به شواهد و سنجش.

فرایند مشورت می‌کوشد این شکاف‌ها را از طریق نظرات کتبی هدفمند و تعامل با افراد و سازمان‌هایی که دیدگاه‌هایشان کمتر نمایندگی شده، از جمله تعامل ویژه با رهبران و سازمان‌های مردمان بومی، برطرف کند. ما به ویژه نظرات این گروه‌ها را تشویق می‌کنیم تا اطمینان یابیم نقشه راه نهایی طیف گسترده‌تری از تجربه‌ها، اولویت‌ها و تخصص‌ها را بازتاب می‌دهد و با صداهایی که در آن روز به اندازه کافی شنیده نشدند، تقویت می‌شود.

این مشورت چگونه انجام می شود

مشورت با یک جلسه حضوری در همایش FECCA در ۱۶ اکتبر ۲۰۲۶ آغاز می شود، جایی که پنج اولویت و اقدام های پیشنهادی به عنوان پنج محور کاری به حاضران ارائه و از طریق بحث و نظرسنجی مشورتی آزموده می شوند. پاسخ هایی که در جلسه داده می شوند، نظرات رسمی به شمار می روند. سپس نظرسنجی در ۱۹ اکتبر ۲۰۲۶ برای شرکت کنندگان نشست و شبکه های شرکای برگزارکننده فرستاده می شود و در ۶ نوامبر ۲۰۲۶ بسته می شود. پاسخ ها را می توان از طریق نظرسنجی مشورتی در thinksocialcohesion.com.au که پرسش های بالا را می پرسد، ارائه کرد. یک کارگروه متشکل از سه شریک برگزارکننده و طراح ایده و روش کار نشست (Summit Architect) هر پاسخ را بررسی خواهد کرد. هر نکته اساسی در دفتر ثبت بازخورد درج می شود و نتیجه آن به طور مستند مشخص می شود: پذیرفته شد، اصلاح شد، یا پذیرفته نشد، همراه با دلایل.

هر پاسخ دهنده ای که نشانی ایمیل خود را بدهد، گزارش «آنچه شنیدیم، آنچه تغییر کرد» را دریافت خواهد کرد که نشان می دهد نظرات مشورتی چگونه نقشه راه نهایی را شکل داده اند، و نقشه راه نهایی به کمیسیون سلطنتی یهودستیزی و انسجام اجتماعی (Royal Commission on Antisemitism and Social Cohesion) و به دولت ارائه خواهد شد. نشست در ابتدا یک بازنگری پاسخگویی شش ماهه را پیشنهاد کرده بود که برای ۲۸ ژانویه ۲۰۲۷ برنامه ریزی شده بود. اما از آنجا که نقشه راه دیرتر از آنچه پیش بینی شده بود نهایی می شود، بازنگری در آن زمان فرصت کافی برای اجرای تعهدات و ارزیابی معنادار پیشرفت فراهم نمی کند. بنابراین بازنگری شش ماه پس از انتشار نقشه راه نهایی انجام خواهد شد و پیشرفت در تعهدات از طریق چارچوب پاسخگویی نقشه راه ارزیابی و به طور عمومی گزارش خواهد شد. این بازنگری معیار مهمی خواهد بود برای اینکه ببینیم آیا تعهدات داده شده به اقدام معنادار و نتایج ملموس تبدیل می شوند یا نه.

← آنچه از شما می خواهیم

- آیا هر اقدام پیشنهادی مشکل را درست بازتاب می دهد؟ چه چیزی از قلم افتاده یا بزرگنمایی شده است؟
- کدام اقدام ها برای مردمی که سازمان شما با آن ها کار می کند، بیشترین اهمیت را دارند؟
- پیش از نهایی شدن نقشه راه چه چیزی باید تغییر کند؟
- مرحله بعدی به شنیدن دیدگاه های چه کسانی نیاز دارد؟
- اختیاری: آیا سازمان شما مایل است در یکی از پنج محور کاری مشارکت کند، و کدام یک؟

چگونه مشارکت کنید

۱۶ اکتبر ۲۰۲۶	مشورت با یک نشست حضوری در همایش FECCA آغاز می شود. پنج جریان به حاضران ارائه می شود.
۱۹ اکتبر ۲۰۲۶	نظرسنجی برای شرکت کنندگان نشست و شبکه های شرکای برگزارکننده فرستاده می شود.
۶ نوامبر ۲۰۲۶	مشورت بسته می شود. هر نکته اساسی ثبت و به آن نتیجه مستند داده می شود.
پس از مشورت	گزارش «آنچه شنیدیم، آنچه تغییر کرد» برای هر پاسخ دهنده فرستاده می شود. نقشه راه نهایی به کمیسیون سلطنتی یهودستیزی و انسجام اجتماعی و به دولت ارائه می شود.
شش ماه بعد	تعهدات بر اساس ساختار پاسخگویی گزارش داده می شود.